

[Gerda Mundt.]

behøvede at svare paa de Spørgsmaal, der blev stillet. Det er netop, som jeg før sagde, saa vigtigt, at hele Sandheden kommer frem; det er af afgørende psykologisk Betydning, for at den unge eller Barnet kan besejre Fremtidens Fristelser, men det modarbejdes direkte ved, at man siger til dem, de ikke behøver at udtale sig. Jeg har ogsaa hørt, at det paa Ungdomshjemmene allerede gaar fra den ene til den anden, at de ikke behøver at svare, naar de bliver spurgt.

At der trænges til en Forandring paa dette Omraade, er jo en Sag, som mange, ogsaa af de klogeste og dygtigste Jurister, er enige om. Jeg kan henvise til en saa erfaren og praktisk Mand som Rigsadvokat Goll, som netop for nogle Aar siden, da dette Emne var aktuelt og var fremme i Dagspressen, har udtalt: Det er faktisk ganske uforsvarligt, saa faa juridiske Embedsmænd der forstaaar at tale med Børn paa den rette Maade! — Men, tilføjer han, „det er heller ikke nemt, naar man lige har herset med en stædigen voksen Forbryder“.

Som jeg allerede har sagt, meget kunde være forandret her, men det er ikke sket. Nu tror jeg nok, det eneste rigtige vil være, at der kommer en Lovændring paa dette Omraade, det trænges der i høj Grad til. Vi har det jo i Sø- og Handelsretten saadan, at der over hele Landet i disse Sager kan ansættes Meddomsmænd. Hvorfor skulde der ikke her, hvor det drejer sig om unges Ve og Vel, om deres Skæbne, om de bør frikendes, eller om de bør have en betinget Dom, Ungdomsfængsel, Fængsel eller andet, ligesom i Sø- og Handelsretten, kunne beskikkes Meddomsmænd? Men for København stiller Sagen sig noget anderledes. For København, eventuelt for Stor-København, burde der oprettes en Ungdomsdomstol, som skulde behandle alle Lovovertrædelser af unge under 21 Aar, saaledes at den ledes af en Dommer, der havde en Suppleant, en anden Dommer, og to børnesagskyndige Medlemmer, en Mand og en Kvinde, med hver sin Suppleant, udnævnt af Justitsministeriet. Saa skulde der oprettes et særligt Undersøgelseskammer, hvortil der knyttedes baade kvindelige og mandlige Jurister og Politifolk. Her skulde alle Børn under den kriminelle Lavalder, der har begaaet Lovovertrædelser, afhøres, og saa skulde Sagen afgøres af Københavns Børnenævn, og ligeledes skulde alle Sager angaaende unge under 21 Aar behandles her. Vidneafhøring af Børn under 15 Aar kunde og burde i Virkeligheden ogsaa foretages ved dette Kammer, og alle, der som Dommere,

Læggdommere, Politiadvokater eller Betjente skulde ansættes ved disse to Afdelinger, maatte være Mennesker, der ved Uddannelse og ved tidligere Virksomhed havde vist særlige Evner til at tale med Børn og unge. Naturligvis skulde alle Møder foregaa for lukkede Døre. Hvor det drejede sig om unge under 21 Aar, skulde Domstolen ikke vente paa Statsadvokatens Resolution, men selv afgøre, hvorvidt der skulde rejses Tiltale, og hvis Tiltale blev frafaldet, skulde Domstolen bestemme, hvad der burde foretages, hvorefter Sagen i Almindelighed for Københavns Vedkommende vilde overgaa til Byens Børnenævn. Hvis Tiltale rejstes, skulde Sagen straks paadømmes. Sagerne skulde baade ved Kammeret og Domstolen behandles enkelt og letfatteligt, men saaledes, at Barnet og den unge til fulde forstod Ansvar og Alvoren deri. Man kunde ogsaa under dette Kammer henlægge alle Afhøringer af Børn, over for hvem der er begaaet en Forbrydelse mod Sædeligheden. Det hører ikke direkte under en Børne- og Ungdomsdomstol, men man bør alligevel ved Retsplejen tage det størst mulige Hensyn til, at der ikke ved gentagne Afhøringer af Børnene i disse Sager gøres dem stor Skade derved, at de tvinges til at huske det, som de helst skulde glemme. Det er et sørgeligt Omraade, hvor det ogsaa i høj Grad er nødvendigt at tage Hensyn til Barnets Sjæleliv.

Selv om dette er et løst skitseret Forslag, der naturligvis skal rettes og udbedres i Enkeltheder, haaber jeg dog, at det vil blive taget op til grundig Prøvelse, og at der ud fra de Overvejelser, den højtærede Minister allerede har foretaget angaaende denne Sag, og det, jeg her har fremsat, inden alt for længe vil fremkomme et Forslag, som kan bringe Hjælp paa dette Omraade, hvor det gælder paa det første Trin at standse og hjælpe dem, som er ved at komme paa farlige Veje, og derved forhindre Gentagelser. Den foreslaede Retspleje vil blive simplere og altsaa billigere. Man vil ogsaa aflaste Politiet og de paagældende Retsafdelinger for alle disse Sager, som ofte tager dem megen Tid, og paa denne Maade vil Retsplejen kunne virke hurtigt og derfor i Overensstemmelse med den unges særlige Psyke.

Endvidere vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle faa Bemærkninger til Undervisningsministeriets Budget. Tiderne er jo ikke til Udvidelser, men snarere til Indskrænkning af Udgifterne. Dog gælder det til en vis Grad for vort Land ligesom for den enkelte Familie, at faa Penge bliver